

Postanowienie z dnia 6 lipca 1999 r.

II UZ 75/99

Sprawa o prawo do świadczeń rekompensacyjnych (ustawa z dnia 6 marca 1997 r. o zrehabilitowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent, Dz.U. Nr 30, poz. 164 ze zm.) jest sprawą o prawo, a nie o świadczenie i nie ma do niej zastosowania art. 393 pkt 1 KPC.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie: SN Jerzy Kuźniar, SA Krystyna Bednarczyk.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Marii P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Odziałowi w W. o ustalenie wypadku przy pracy, na skutek zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 1999 r. Sąd Apelacyjny Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu odrzucił kasację Marii P. od wyroku tego Sądu z dnia 30 grudnia 1998 r., jako niedopuszczalną z uwagi na brak wymaganej do wniesienia kasacji wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). Sąd uznał, że sprawa Marii P. nie jest sprawą o prawo lecz sprawą o świadczenie, a w konsekwencji ze względu na zbyt niską wartość dochodzonego świadczenia wniesiona przez nią kasacja podlega odrzuceniu.

Sąd Najwyższy rozpatrując zażalenie wnioskodawczynie rozważył, co następuje:

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik wnioskodawczynie podejmuje polemikę z ustaleniami Sądu Apelacyjnego co do wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393 pkt 1 KPC). Mimo błędnego uzasadnienia, w ocenie Sądu Najwyższego, zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie składu rozpatrującego zażalenie, sprawa wnioskodawczynie nie jest sprawą o świadczenie, lecz o prawo.

Sprawa z zakresu świadczeń rekompensacyjnych jest sprawą o świadczenie, gdy – prawo do tych świadczeń pozostaje poza sporem, natomiast spór dotyczy wyłącznie wartości należnych świadczeń.

Spór w niniejszej sprawie jest sporem o prawo. Kwestia wartości świadczeń rekompensacyjnych może być wyłącznie sprawą wtórną. Istota sporu dotyczy prawa wnioskodawczynie do świadczeń rekompensacyjnych po mężu, który do dnia śmierci pobierał emeryturę w zbiegu z rentą inwalidką z tytułu choroby zawodowej. Mąż wnioskodawczynie pracował w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczynie wyrokiem z dnia 30 grudnia 1998 r. gdyż, w ocenie tego Sądu, wnioskodawczynie, która od 1994 roku pobiera rentę rodzinną po mężu nie ma, zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o rekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dochodów do emerytur i rent (Dz.U. Nr 30, poz. 164 ze zm.), prawa do świadczeń rekompensacyjnych po mężu, gdyż to prawo jest niezbywalne.

W tych okolicznościach odrzucenie kasacji od tego wyroku, opartej na zarzucie bezpodstawnego pozbawienia wnioskodawczynie prawa do nabycia nieodpłatnego świadczeń rekompensacyjnych, ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia – narusza art. 393 pkt 1 KPC.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====